

Tek malo kasnije primećujemo da ima lice.

Njene usne se odvajaju kao da igraju žabice od papira, ali bez ikakvog zvuka. Sara mobilnim obasjava zbrku oblika u mraku. U toj zbrci razaznajemo oči i tražimo u njima neku svest koja bi nam uzvratila sjaj.

Njeno telo je sitno i krhko. Ne znamo gde mu je početak, a gde kraj, šta mu je sastavni deo. Kao da su to samo neki kablovi upleteni u vreže grmlja, zapetljani kao slušalice u džepu. Kao da je to samo komad mesa ili krpa. Miriše na životinju.

– Ajmo kući, Sara.

Ne odgovara. Pruža ruku u mrak, udahne i izdahne.

Tamo gore je život običan, ali ovde dole čovek kao da se zatekne u zemlji kojoj ne pripada. Stepa. Oko nas korito koje je izdubila zgura i nad nama zaobilaznica, železnički most, bodljikava žica oko voznog depoa, svuda pregrade, zabrane i grmlje.

Kola iznad nas jure velikom brzinom, dok teretni voz prolazi polako i beskrajno dugo. Sara mi pruži mobilni.

– Osvetli malo.

Skida kaput i nespretno ga prostire tamo gde naslućuje telo. Zamota ga u bež vunenu tkaninu i oprezno pritisne rukom da sve ostane tamo gde treba.

– Pomozi mi. Nosimo to.

Ako nas ovde dole neko zapazi, nećemo gore stići živi. A mogli smo već odavno biti kod kuće.

Veće se ne odvija prema našem očekivanju. Treba nam malo vazduha.

– Biće ti bolje. Bolje nego da sediš i mučiš se – kažem joj.

Neko od nas spomene ono mesto. Priča se da su ponovo zatvorili Stepu. To uvek rade kad se nešto prolije, neko nestane ili se neko povredi – postave pregrade, nekoliko dana u okolini kruže vatrogasci, policija i higijeničari, a onda svi nestanu, kao da se ništa nije dogodilo.

Možda smo hteli da to barem jednom doživimo.

Alkohol je probudio našu znatiželju ili je možda to bila suludost. Započeli smo razgovor i, dok smo pričali, stigli smo sve do granica grada, tamo gde se mreža uličnih svetiljki prekida, a iza njih ostaje samo mrak. Korito bez vode. Toksična zona koja se širi prema gradu kao bolest. Uglavnom je niko ne primećuje – kao obično kad je bolest u pitanju.

Ovuda kroz Stepu gde stojimo vodi asfaltirana staza. Tokom dana njome prolaze bicikli i trkači, ali sada ovde nema nikog. Ni svetla, ni lažnih uzbuna.

Stigla su samo kola sigurnosne službe.

Negde ispred nas se odjednom pojavilo svetlo farova. Ne želeći nevolje, zgrabio sam Saru za ruku i odvuкао je.

Zatim su se kola okrenula, a farovi su još neko vreme bili upereni u mrak prema zabranjenoj zoni.

– Ko je tamo? – viče stražar.

– Bolje da krenemo – šapnem.

– Sačekaj malo. Pogledaj.

Sara pokazuje nadole. Nešto se tamo tetura.

Nedugo potom je automobil odjurio, farovi su liznuli stubove mostova i nestali. Sara potrči. Preko barijera pravo nadole.

Zujanje kamiona odjekuje ispod mosta kao u crkvi.

Grabim tu stvar za noge – ako su to uopšte noge. Osećam da dodirujem telo. Nije ni toplo, niti se kreće, ništa od toga, samo čovek po nečemu može osetiti da u ruci drži živo biće.

– Vuci.

– Moraš i ti da vučeš, ajde – kaže Sara.

Borimo se s grmljem oko tela. Grančice pucketaju, vlakna i kosa se kidaju. Hoću da viknem od nelagode, ali niko nas ne bi čuo, zvuk bi se odbio od betonskih trbuha mostova i vratio bi se nama.

Ta stvar zašušti i oslobodi se. Laka kao list papira. Doteturamo se do mosta, pod svetlo lampe. Položimo telo u improvizovani krevet od Sarinog kaputa. Ne liči ni na čoveka ni na životinju. Para nam izlazi iz usta.

Nakratko nismo ni primetili da su se kola sigurnosne agencije vratila. Pokrijem telo i pravim se da smo pijani, da smo odavde i da se samo vraćamo kući. Nehajno tu stvar prebacim preko ramena i odemo u mrak. Više ne možemo da se vratimo gore.

Probijamo se kroz blato i suvo grmlje, i Sara nešto mrmlja.

– Šta?

– Mislila sam da je dete.

Treba nam mnogo vremena da se uspemo preko ograde. Pružamo ono telašce jedno drugom.

Jakna se cepa o bodljikavu mrežu. Stvar polako sklizne u Sarino naručje kao smet zgužvanog, prljavog veša.

Bakina vikendica je ista kao nekad. Ključ ispod saksije. Ali unutra mi ništa ne deluje poznato.

Nekako se naslepo snalazimo i ja pokušam da se setim gde se nalaze osigurači. Provalim unutra pomoću pribora za jelo. Prostoriju obasjava staro žućkasto svetlo – na iznenađenje svih, ima struje. Sara je pronašla čaršave.

– Još da nađem jorgan.

– Možda je u tom drugom ormaru?

Položila je telašce na krevet. Ostalo je nepomično. Para joj izlazi iz usta.

– Hoćeš li naložiti vatru?

Pustim da komadići drveta izgore i zatim dodam jednu cepanicu.

Ona strana stvar nam je stalno pred očima.

Sad nam se čini sitnije nego pre.

Samo mršavi udovi, splasnule grudi, naborano lice. Dlake, koža, kablovi. Meso obraslo komadima plastike. Kllice. Nakon dugog posmatranja, primetim u njoj nešto poznato. Nešto što bih mogao da prepoznam. Životinju ili dete. Onda primetim bakinu sliku na zidu i sav osećaj sličnosti one stvari s nečim ljudskim ili živim odmah nestane.

Čini mi se čudnim to kako telo dobro pamti stvari. Uz pomoć karte ne bih pronašao to mesto. Setio sam ga se iz vremena kad Stepa nije nosila svoj naziv i nije još bila tako ogromna i čudna. Grad ju je tada samo zaobilazio.

Sad se grad polako širi preko nje i prelazi je oprezno, kao da je Stepa kiselina.

Neko vreme smo hodali mrakom dublje u Stepu.

Svetla grada su polako slabila i zatim potpuno nestala iza zidina od grmlja i krša. Onda smo naleteli na utabanu stazu. Noge su se setile mekanog tla. Odmah su znale kuda treba ići.

Sara nije ništa govorila. Znali smo da to ne možemo odneti kući. Verovatno bi nas u tom trenutku uhvatila sigurnosna. Samo bismo sebi napravili problem.

Kad napokon nađemo ključ i okrenemo ga u bravi, lakne nam. Sad, međutim, sve izgleda nepoznato. Udubio sam se u stare uspomene i u njih dodao nešto strano, što tamo ne pripada.

– Da mi možda pomogneš?

Sara nakvasi deo kuhinjske krpe i stavi je na usta te stvari, ponaša se prema njoj kao prema novorođenčetu.

– Ne bi trebalo da se tako saginješ ka tome. Šta ako te povredi? Ili ako se zaraziš?

Neće da me sluša.

– Nikuda ne idem. Ostajem kod tebe. Nemoj da se plašiš – šapće Sara gomili umotanoj u jorgan. Grudi te stvari se brzo pomeraju. Diše kao životinja. Kao ptičica. Ili pretučeno nedonošeno štene.

Poljsko mače. Tako je baka zvala mačiće koji su se povredili tokom rođenja i koje je njihova majka kasnije izbacila napolje.

– Tu sam s tobom – smiruje je Sara. Legne pored te stvari i rukom podupre glavu.

